

CSÁVOSSY GYÖRGY ISTVÁN
NYÁRVÉG

KISS LEHEL

BÚCSÚ A NYÁRTÓL

A nősirom az elmenőkhöz pártol,
s libeg-lobog: búcsúzik a nyártól.
Fakó sás közt ráncosodik sárga,
egykor izzó selyemtunikája.

Elmegy ő is ma éjjel vagy holnap.
Látja: itt is, ott is csomagolnak.
Marasztalná szitakötők tánca,
kis barna gyík – de már mindhiába.

Mindhiába: minek meg kell lenni,
immár meg nem gátolhatja senki.
Sás tövében meglapul a szárcsa,
kedve nincs már, hogy a vizet szántsa.

Elméláz a hervadó virágon:
mivé lett a szép selyem, a bársony!
A nősirom búcsúzik – de hátha
elindul a nyár is majd utána...

DARVAY TÜNDE rajza

Augusztusvégi nyár:
bőröd bronzbarna már.
Hosszú útra készül
a gólyamadár.
Míg fentről visszaint,
a szüret érkezik,
vidám nevetéssel
a szőlős megtelik.
Őreg prés nyikorog,
színarany must csorog.
Ó, csak ne jönné el
holnap a szeptember...

NAGYÁLMOS ILDIKÓ
**VÉNASSZONYOK
NYARA**

Csiklandoz az ökörnyal,
indulóban már a nyár,
félútról még visszanéz,
perzsel, mesél, felidéz
álmos, nyári éjszakát,
patakparti utcabált,
napsugarat, csillagot,
búzamezőt, pipacsot,
tengerparti képeket
felvillant és lépeget.
Holnapra már messze jár,
kérdezgetjük: hol a nyár?

ban nevezett kapitány elől kellett elbújni. Mit elbújni, hanyatt-homlok menekülni, észvesztve elrohanni! Ám volt egy bökkenő, ami még inkább kiélezte a bolondozást: olykor az utolsó percekig sem lehetett pontosan tudni, ki is a rettegett kapitány. Így ajánlatos volt végig résen lenni, a szélrózsa minden irányába figyelni, vagyis folyamatosan élni a gyanúperrel – hiszen bármelyikükben ott lakozhatott a fenyegető kapitány. Amikor valamelyikük felkiáltott, felfedvén magát: – Zöld Kapitány! – akkor uzsgyi! a többieknek rohanniuk kellett előle kacagva, visítózva, sivalkodva! És ezt így egész nap, minden nap, hetekig, unos-untalan...

Felnőttek számára talán nehezen felfogható e játék lényege – ám annak idején, kisgyerekként ők nagy örömet lelték a riadalomban, amivel a Zöld Kapitány megjelenése járt. A hangsúly a sikeres menekülésen volt: ha az üldöző rém elérte bármelyiküket akár pusztán az ujjbegyével, a játékos kiesett. Gyors lefolyású menetek voltak ezek, tekintve, hogy kisszámú préda állt a kapitány rendelkezésére – és sok térdsebbel, könyökhorzsolással is együtt járt a nagy rohangálás... Kiszámíthatatlan szórakozás volt, mivel olykor egyetlen menetben több Zöld Kapitány is felfedte magát – akkor

volt csak igazán nagy ijedelem! Hol ez, hol az a kislegény kiáltotta ki magát Zöld Kapitánnyá! A szabadulójáték felvillanyozta a gyerekeket egész napra – és a kislány sem bánta, ha odaodacsapja magát futkosás közben, végigvágódik olykor teljes testtel az egyenetlen udvaron. Estére nyakig poros, piszkos volt a banda, mindük térde-könyöke vérzett kissé...

Ám a játék megunhatatlan volt. Ha esett az eső, bent a házban is lehetett Zöld Kapitányt játszani – bár a felnőttek egyáltalán nem örültek a szobákban való futkározásnak, ricsajozásnak. Ám még így is minden nyári szünet után újra kellett üvegeztetni hol egyik, hol másik szoba ajtaját – mivel a Zöld Kapitány nyomta egyik felől az ajtót, a menekülők pedig másik felől, és gyakran az ajtóüveg bánta az ellenállást... Túlszokva gyakran. Ez volt az egyik legnyomósabb ok, ami végül néhány közös nyári vakációt követően a zöldkapitányozás végleges betiltásához vezetett. A fiúk édesanyja addig is minden nyár végén rághatta a gittet, amivel majd beraasztgatják tanévkezdésre az új ablakszemeket, hogy ki ne vigye őket a huzat a hosszú vagonházból...

(Folytatjuk)

VIDA KRISZTINA rajza

❖ SEGÍTS VALAKINEK! HOGYAN LEGYEK JÓTÜNDÉR?

Írta és rajzolta: ERDÉLY BORÓKA ANDREA

„Végre találkozom Barnival. Ezer éve nem játszottunk együtt”, gondolta Matyi az iskolaudvar kapujában. Anya és Apa a felnőttek közé állt. Matyi izgatottan és roppant kíváncsian átrappolt a gyermektömegben, hogy megtalálja osztálytársait.

– Matyi! – rikkantott valaki. – De örülök neked! Milyen menő frizurád lett!

– Barni! Annyi mesélnivalóm van a nyári vakációról! – mondta Matyi. – Képzeld, mi történt! Ákossal elmentünk biciklizni... Hűha! Most jut eszembe! Szülinapod van! Isten éltesen! Mit kaptál ajándékba?

– Egy hiper-szuper biciklit! Kék, zöld villám van rajta. Apa azt mondta, a nevemet is ráfesthetjük! A réginek már kopott a váza és a pedál is folyton kattog.

– Én kinőttem az enyémet, de nem hiszem, hogy újat kapnék... Ha te már úgysem használod, nekem adod a régit?

– Azt terveztük, hogy anyukám eladja, mert gyűjtök a tavaszi táborra. Különben is, mi vagyok én, jótündér? – kacagott Barni, aki minden kincséhez nagyon ragaszkodott.

– Hát, éppenséggel lehetné! – mondta Matyi.

– Kezdd te! Kihívlak! A nyári vakációig minden hónapban kedveskedj vagy segíts valakinek. Ha neked olyan könnyen megy a jótündérkedés... odaadom.

– Rendicsek, áll az alku!

A két kis barát kezet rázott. Tekintetükben egyszerre tükröződött elszántság, huncutság és baráti szeretet. Egyezségük megkötése után beálltak a III. B sorába, a tanító néni és a többi ragyogó szemű gyermek közé.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

